

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. II.

Den 1. Marts 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Israels Vært til en Nation.

(Fra „the Millennial Star.“)

Efter at have stildret de tre Evangelii-Uddelinger, eller Huusholdninger, den mosaiske, den christne og de sidste Dages, kunde det maa ske vere baade interessant og belørende at kaste et Blik paa Israels Udvikling til en Nation, og sammes Forhold til hine tre Hunsholdninger.

Der er en medfødt Trang hos Menneskene til at dyrke og øre en højere Magt. Dette er naturligt og rigtigt. Det er Alandens Fastholden ved den Usynlige, fra hvem den udgik. Det er den hemmelige, men for Verden, i dens nærværende uomvendte Tilstand, ubekjendte Forbindelse mellem den store Ewige og hans levende, formuistige Afkom. Det er den Tilbedelse og Vrefrøgt, som den himmelske Orden krever, og som den usværderede Natur med Glæde og Villighed yder; men Bedrag og Uvidenhed, som har faaet Indpas hos Menneskene, berover Himmelens dens Ret ved at dyrke et indbildt Væsen, eller endog en svag Medstaben, i Stedet for den sande og levende Gud, som er nidkjær for sin Dyrkelse. I Forhold til som Mennesket gav efter for Satans Forførelse og vandrede bort fra det himmelske

Lys, meddeelt ved Abenbaring, indtog Merket Lysets Plads i Menneskets Sind, indtil det forvildede sig i Selvbedrageis og den egenhærlige Uvidenheds Taage. Alligevel drev den medføgte Verbodighed for et højere Væsen Mennesket til at see sig om efter en Gjenstand for Dyrkelse, og hvadsomhelst der opvalte dets Frygt eller Beundring blev gjort til en Gud og tilbedet. Herfra striver sig Afguderiet med alle dets fantastiske Barnligheder, aabenbare Urimeligheder og fornredende Virkninger. Det er dette Princip, som bringer den stakkels ucultiverede Afrikater til at boie sig for sin Fetisch (Afgud) og giore næstea enhver Ting, som Ild, Vand, Lys, Treer, Slanger, Aber osv., til Gjenstand for Dyrkelse; Buddhisten i det østlige Asien til at nedkaste sig for et Menneske, i hvis Legeme han troer, at den Uendelige er; Hindueren at øre sin Brahma og den Hær af Guddommeligheder, som udgør hans tredive Millioner Guder; og det er det samme Princip, som faaer Christenhedens Millioner til at dyrke et usædligt og upersonligt Væsen som Gud.

Da Noahs Familie efter Syndfleden

udbredte sig paa Jordens Overflade og forøgedes i Antal og Vigthed, begyndte de at asvige fra deres Fædres Veie saamt tabte ved Ugudelighed den Forrettighed at have det sande Præstedomme og Aben-baringens kostelige Gave; og, endført den storartede Tradition om Guds Magt, tilhændegivet ved een Families Frelse, medens Resten af Menneskeslægten omlom, vedligeholdt hos dem en Slags Frygt for et højere Væsen, dannede de sig selv Guder efter deres egne forvendte Begreber og Traditioner, efter at de havde tabt Kundskaben om den sande Gud. Nogle, hvori blant Melchisedek, holdt fast ved det sande Præstedomme med Ridkærhed og Trofasthed, medens Mange, som efter Slægtfolgen vare Arvinger til denne Myndighed, vendte sig fra Lyset til Mørket og vandrede i Afguderiets mørke Taage.

Ud fra en saadan Familie faldte Herren Abraham og sagde til ham: „Jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen. Og jeg vil gjøre min Vagt imellem mig og imellem Dig, og formere Dig ganske meget; og i Dig og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter bælignes.“ At Gud bestemte denne Bælignen af Nationerne til at blive Tidsalderes Værk er klart af Udtrykket: „din Sæd;“ og at forskellige paafølgende Tidsaffnit vare bestemte dertil, maa ogsaa være indlysende for den, som overveier, at Gud i sin Forudvidenhed hjælde Evnerne og Anleggene hos de forskellige Personligheder, som han skulle lade fremtræde paa Handlingsens Skueplads Tid efter anden for at fremme hans Planer og fuldbyrde Opfyldelsen af hans Forjættelser.

Abraham, adlydende Himmelens Kaldelse, „drog ud“ fra sit Land og sin Slægt og fulgte Forsynets Veiledning. Bælignet paa sine Reiser med mange store og hellige Abenbaringer, kundgjorde Gud ham, at af Landene i den evige Verden vare

Nogle ædtere og visere end Andre, og blev bestilkede til Styrere og Ledere, og bestemte til at komme frem paa Jorden, naar Guds Hensigter fordre det.

I blandt disse ædle og forudvalgte For-nustvæsener i den evige Verden var Abraham (see Abrahams Bog i Pearl of great Price,) og fra ham stulde et Folk ud-springe, der skulle have Indflydelse paa Verden i alle tilkommende Slægter. Nar-hundreder rullede hen; Abraham sov i Machpelahs Hule; Isaak og Jacob havde ogsaa betalt Naturens Gjeld; men hver af dem stadsfæstede for sin Død ved Inspirationens Land Forjættelserne, givne deres Fader. Joseph, den vise og dydige, den ædle og gode, — værdig Farsfader til hans sidstydiges Navne — havde opgivet Landen og laae iblandt de Mægtige i Egypten, ventende paa den Tid, da hans Ven stulde føres hen til det forjættede Arveland og nedlægges i hans Families Grav. Da begyndte Abrahams Efterkommere at føle, at Gud virker paa mange forunderlige og for Mennesket usorstaelige Maader, for at tilveiebringe sine Hensigters Udførelse.

Opdragne i det seude Gosen, den rigste Landsdeel af Egypten, formerede de sig og tiltog i Styrke, indtil Pharaos, rygtende deres vogende Magt, lagde Tyranniets tunge Yernhaand paa deres Skudre, og de blev nødte til at underkaste sig Slaveriets bitre Lod, lære Arbeidsomhed og Udholdenhed, stole paa deres egne Kræfter og udvikle hele deres Muskelstyrke, nødvendige Betingelser for et Folk, bestemt til at drage ud i Orkenen, trænge ind i et fremmed Land, overvinde dets Indvaanere, og tage det i Besiddelse; og Forjættelserne til Fædrene paapegede tydeligen, at de maatte gjøre dette.

Førend vi gaae videre, vilde det ikke være af Venien at kaste et Blik paa nogle af Verdenshistoriens Begivenheder efter Syud-

floden, forsaavidt Fortidens Optegnelser gør os bekjendt dermed.

Efter den bibelske Tidsregning kom Syndfloden i Verdensaaret 1656, og Israels Udgang af Egypten i Verdensaaret 2493, givende et Tidsrum af 837 Aar for Noahs Familie at formeres og blive talrig i; og naar vi tage i Betragtning, at Menneskene dengang levede mere efter Naturens Love, og desaarsag besad større Lands- og Legemskraft til at avle og føde et sundere og talrigere Afsom end nu er Tilfældet, skulle vi ikke forundre os over det store Folkeantal, som var i een eller to af de store Magter, som den Gang sandtes.

Den første Regjeringsform var den patriarkalste, idet enhver Fader regjerede over sin egen Familie; og ellersom Familierne forøgedes i Antal og Indflydelse, blev denne Myndighed større, indtil opdræbende og ørelystne Moulder sogte at udstrække deres Herredomme og underlægge sig Andres Familier; derved opstod esterhaanden Konge- og Keiserdommer og monarkiske Regjeringsformer.

De to megtigste Riger af den tidligste Oprindelse indremmes at have været Egypten og Assyrien. Det første blev grundet af Menes, der formodes at være den samme som Misraim, Chams Son; medens det andet antages at være grundet af Ninrod, Chams Sonneson. Være dette som det vil, men der ansøres, at under hans og hans Sons, Minus's, kraftige Regjering blev Assyrien en Stormagt, som ved Bold og Grobring udvidede dets Grænser og Indflydelse, medens det under Semiramis, Minis Dronning, opnaaede en neppe fattelig Storhed og Betydenhed. Nineve (opkaldt efter Minus) og Babylon, Oldtidens store Stæder, vare forstørrede og udsmykkede i en Grad, som gjorde dem til Verdens Undere. Semiramis, ifølge Diodorus, anvendte alene paa Babylons Besættelse og Forskonnelse 2 Millioner

Arbeidere, samlede fra alle Provinder i hendes vidstofte Rige. Under hendes Estertræder, Sonnen Ninjas, en magelig og til sandselige Lyster og Fornøjelser hengiven Fyrste, astog Riget i Betydenhed; ligeledes under hans Efterfølgere i tredive Generationer tabte det gradvis sin blændende Storhed, indtil Sesostris, Konge af Egypten, (som antages at være den samme Pharaos, der undertrykkede Israeliterne saa haardt) udstrakte sine Grobringer langt i Øst, underkastende sig Nationerne, og vendte hjem, belæsset med Krigsbyste fra sine Fejltoeg. Efter hans Død opnaaede det assyriske Rige igjen sin forrige Storhed under kraftigere Herstere.

Lad os nu gaae lidt tilbage og optage Draaden af Egyptens Historie. Efter at det havde reist sig i Storhed under Me-ne's og hans Estertræderes Regjering, blev det estertragtet af fremmede Grobrere. Det blev folgeligen angrebet af de omdragende Stamner fra Arabien eller Phoenicien og den større Deel af det underkastet deres Herredomme. I 260 Aar herskede de saakaldte Hyrdefonger over den sjønneste Deel af Landet, indtil de uddreves af Amosis, en anden ægyptisk Konge, der da regjerede saavel over den nedre Deel, kendt som Gosen, som over den øvre Deel. Den Asshy, som Egypterne havde for Mindet om disse erobrende Hyrdefolk (Nomader), bidste Joseph at vende til Bedste for sin Faders Huus, da han underviste Brodrene om, at de skulde sige Pharaos — et følles Navn for alle Egyptens Ronger — at de var Hyrder, som levede af sine Hjørder, og derved sikre dem Landet Gosen, riigt paa alle Naturens Frembringelser og den frugtbareste Deel af det saare frugtbare Land. De føregne Omstændigheder, der formaade Patriarken Jacob til at drage ned til Egypten, ere altfor vel bekjendte til at behøve nogen Gjentagelse her; men den Biisdom, der lagdes for Dagen i at

bringe Jacobs Huns i den nævnte fordeelagtige Stilling, er værd at lægge Merke til. Egypten var den Tid upåtvivleligen den mægtigste Nation, som fandtes, og var ifstand til at fålle en uhyre Armee paa Venene baade til Erobring og Selvforsvar.

Under en saadan Magts beskyttende Vinge kunde Israels Familie voxe og formeres, usladte af Krigens Stormvinde, der vedvarende brød ud over Stamme og Nation, medens deres Beskjæftigelse, forhadt af deres beskyttende Nabover, sikrede dem for at blive kaldte til at deltage i deres Nabovers krigeriske Foretagender. Saaledes udarbeider den Almægtige undertiden de vigtigste Folger ved de tilsyneladende simpleste Aarsager og naturligste Midler.

Egypten var ogsaa mægtig i Kundstab — saavel i Præstedommens forvendte Kræfter, hvorved Magierne søgte at kappes med Himmelens Magt, som i Kunster og Videnskaber — Kundstab i at bygge mægtige Stæder, som Theben med sine 100 Porte, opstable uhyre Pyramider, der endnu efter Kartusinder staae som Verdens Underører, opreise storartede Templer, hvis Ruiner endnu staae tilskueren med Beundring, og construere Labyrinter, hvilke overraskede de Besøgende fra andre Lande Aarhundreder efter.

Under en saadan mægtig Nation, og i et saadant frugtbart Land, var et passende Sted for Guds udvalgte Folk at voxe og foreges. Det var Stedet for Israels store Afløser at erhverve sig Kjernen af al menneskelig Kundstab, hvilken, understøttet ved den himmelste Inspiration og Omgang med Guddommen, gjorde ham stillet til at hædre den ophoede Stilling, han skulle indtage som Abnneren af en stor Evangelii-Uddeling, Grundlæggeren af en mægtig Husholdning, Lederen af Herrens Hærskarer og Lovgiveren for et Folk, hvis nationale Skjebne skulle faae en

varig Indflydelse paa alle efterfølgende Tidsalbdere.

Tiden var kommen for Abnningen af et nyt verdenshistorisk Afsnit. Nationerne havde uvitterlig fremmet Herrens Planer. Formuende, mægtige og kundstabslige, havde de beskyttet Israels Sæd, indtil den blev et mægtigt Folk. Da toge Tingene en anden Vending. Tyranni og Undertrykelse blevne satte i Gang for at gjøre Slaveriet uteaaleligt for Hebreerne, saa at de kunde lære at sætte Priis paa Friheden, længes efter den, og kjempe for Befrielse. Timen var kommen, at Israel skulle indtage en anden Stilling; og for at iværksætte det, opreistes en Mand — een af hine ædle, i den himmelste Verden forudvalgte Mand, som Gud viste Adraham i det himmelste Syn, da Fremtidens Begivenheder afdeleredes for ham.

Moses, Israels Lovgiver, var en mærkværdig Mand, og hans Historie forunderlig og riig paa Begivenheder. Frelst fra en tilsyneladende Død i Barndommen ved en ægyptisk Prinsesses Barnhjertighed, opfødt af sin egen Moder, under Skin af en lejet Amme, og opdragten i Glandsen af et prægtigt Høf, levede han i syrelyve Aar i denne ophoede Omgivelse, og oplærtes af de lærde Viismand i deres Kunster og Videnskaber, indtil han, oprett ved een af sine Landsmænds Mishandling, tog denne i Forsvar, kom dermed til at dræbe en Egypter og maatte sege sin Nedni. g ved Flugten. Han segte ud i Midians Ørkener, hvor han i syrelyve Aar var Overhørde for Jethros Hjorde, og der havde han Tid og Lejlighed nok til at grunde paa sit Folks Forurettelser, og beredes for den store Gjerning, som var ham bestemt, endstændt han endnu ikke vidste det. Endelig, da Tiden var inde for Abnningen af en nye Uddeling, kaldte den Almægtige paa ham, bod ham at lægge Hyrdestaven til Side og gribe

Ansørerens Commandostav, udrustede ham for det hoie Kald ved den Hellig-Land og Præstedommets Myndighed og Magt, og sendte ham ud fra Ørkenen til igjen at blande sig i det bevægede Livs Tildragelser.

. Det var nødvendigt at isøre ham med overordentlig Magt, saa at han kunde overgaae de ægyptiske Vise i deres Kunster, og indgyde Israeliterne Tillsid til ham som deres Ansører. Udrustet med denne Magt og ledsgært af Aaron, fremstillede han sig for sit Folks overmodige Tyran, og forlangte af ham den Gunst, at Israel maaatte drage ud, idet han ledsgæde sin Anmodning med Beviser paa en saadan Magt, som rystede Egypternes Stolthed og Overtro. Plage fulgte hurtigt paa Plage, indtil den overmodige Monark var nødt til at give efter, da det vilde Sorgensstrig gjenled over det ganske Land, at alle Førstefødte vare rammede af Doden.

Israels Udgang af Egypten, deres Tog gjennem det røde Hav, og de Undergjerninger, der stede for deres Skyld, ere for vel bekendte til at behov nogen Omstale her. Abningen af den nye Uddeling eller Huusholdning var begyndt. Efter at de vare sorte ud i Ørkenen og der organiserede, forsøgte Herren ved Moses at overdrage til dem Frihedens fuldkomne Lov, eller Saliggjørelsens og Kraftens Evangelium med tilhørende Præstedomme og Ordinanser; men formedelst deres Afguderi og Øjenstridighed forspilde de det hoie Privilegium, og modtog i Stedet en forberedende Huusholdning, med dertil hørende Twangslove, der ligesom en „Tugtemester“ skulle bringe dem til Christum,“ eller med andre Ord, berede dem for en tilkommende Tids Evangelii-Uddeling. En-hver Synd medfører Straf, og enhver opfyldt Pligt bringer Belsignelse og Belønning, saavel her som hisset. Israeliterne forspilde ikke alene den Rettighed at have den evangeliske Lov og Huusholdning, men

den Slegt af d.m., som Gud havde udskriet af Egypten, udelukkedes fra at komme ind i det forættede Land. Den mosaiske Uddeling var i Sandhed en ny Era (et mærkværdigt Tidspunkt) — Gud uddelede til Mennesket et riigt Fond af Kunstab, Oplysning og Magt, og gjorde den Sandhed indlysende, at direkte Forbindelse med den evige Verden, ved Englesendelse og Åabenbaring og det sande Præstedommes Gjengivelse, er uundgæeligt formoden, naar der skal aabnes nye Tidsafsnit i Guds Huusholdning, eftersom den alene kan have en afgjørende Virkning paa Menneskeslægtenes timelige og evige Bee og Bel.

Endskjønt Israeliterne ved sin afgudisse og rebelle Charakteer gjorde sig uverdig til at nyde det fulde Maal af de Belsignelser, som sjenkes de Værdige, viste dog den Almægtige, ved hin Uddeling, paa en praktisk Maade, at Theokratie (Guds umiddelbare Regjering) er den eneste Regjeringsform, som er i Stand til at sjenke de Regjerede sand Lyshældhed. Vi vide Alle, at Lyshældhed er Livets store Formaal; men som den er usfuldstændig uden Ophoelse, saa følger deraf, at Kunstab om Maaden, hvorpaa saadanne Belsignelser kunne erholdes, er af høieste Vigtighed for Mennesket.

At Theokratie er den eneste Regjering, under hvilken saadanne Belsignelser kunne erholdes, beviser tilfulde Israels Historie. De vare et frit, ophøjet og velsignet Folk, saalænge de adled Himmelens Veiledning; men derimod blev de underkuede af fremmede Magter og gjorte elendige, da de vare ulydige og oprorsle mod Gud.

Eftersom et Theokratie, eller Guds umiddelbare Regjering, ikke kan eksistere uden direkte Forbindelse med det regjerede Overhoved, saa følger det ligerwiis af sig selv, at umiddelbar Åabenbaring maa gives og adlydes, dersom Undersætternes Lyshældhed og Belfærd skal fremmes.

Den mosaiske Husholdning var i saa Henseende en Typus for de tilkommende større Husholdninger — saavel den christne som de sidste Dages — formedelst hvilke Verden skulle blive frigjort fra det Ondes Magt og velsignet med alt Det, som kunde gjøre dens Indvaanere store og lykselige. Hine, som i de foregaaende Uddelinger gjorde sig uverdige til den højere Kundstabs Lys og Frihed og de dermed følgende Privilegier, blev paalagte en streng og ubzielig Lovs Aag til Advarsel for Alle, som i Tidens Fylde skulle blive begunstigede med Rigets Evangelium. Om dette sang og talte Fortidens inspirerede Mænd, og med Troens Die suede de ned igjenem Tidsaldrene, til den Tid, da Lyset skulle frembryde over Zion, og gjennemtrænge Mørket, der, som Esaias i sit 60de

Capitel figer, skulle hjule Jorden, og fordrive den Dumhed, som havde omtaaget Folkenes Sind.

Beretningen om den mosaiske Husholdning og dens Virkninger var en stor Lectie for dem, som levede ved Christi første Komme, og burde ogsaa være det for dem, som nu leve, fordi Christi anden Tilkommelse nærmer sig. Den samme Marsch vil frembringe de samme Virkninger. De, som nu annamme og adlyde Rigets Evangelium, og ere trofaste indtil Enden, skulle vorde frelstie og arve Velsignelserne; da derimod de, som foragle og forlæste det, ville med Tiden finde, at man ikke ustraffet kan trodse Guds Villie eller modscætte sig hans Hensigters Udsørelse; thi de Gjenstridige skulle ikke arve med Rigets Børn.

Joseph Smiths Levnetslob.

Mai 1838.

(Fortsat fra Side 160.)

8) „Kunne Gopreise Døde?“ Nei, ingen Mennesker, som nu leve, ei heller som nogensinde levede; men Gud kan opreiße Døde, om han end bruger Mennesket som et Redstabs dertil.

9) Hvad Tegn fremfører Joe Smith som Bevis for sin guddommelige Mission?“ De Tegn, som Gud behager at lade ham fremføre, estersom han i sin Viisdom anseer det for gavnligt, for at han kan domme Verden efter sin egen Plan.

10) „Var ikke Joe Smith en Skattegraver?“ Jo, men det var aldrig noget lennende Arbeide, da han kun sik færtten Dollars om Maanedens deraf.

11) „Stjal ikke Joe Smith sin Kone?“ Spørg hende selv; hun var intet Barn, og kan svare for sig selv.

12) „Maae Mormonerne aflevere deres

Penge, naar de blive Medlemmer af hans Kirke?“ Der forlanges kun, at de bære en forholdsmaessig Deel af Kirkens Ubgifter og de Fattiges Underholdning.

13) „Gee Mormonerne Abolitionister?“ Nei, med mindre Folkets Besvifelse fra Præstevældet, og Præsternes Besvifelse fra Satans Magt skulle bencænes saaledes; men vi troe ikke paa Rigthigheden af Negernes Frigivelse uden videre.

14) „Opægge G ille Indianerne til Krig og til at foretage Plyndringer?“ Nei, og de, som berettede denne Historie, vidste, at den var falsf, forend de satte den i Omlob. Disse og lignende Historier ere blevne bundne Folket paa Vermet af Præsterne, og dette er Marsagen til, at vi aldrig sogte at besvare dem.

15) Døbe Mormonerne i Joe Smiths

Navn?" Nei; men om de vilde
den være ligesaa gyldig som den Daab,
de secteristiske Prester forrette.

16) "Dersom Mormonløren er sand,
hvordelæs gaaer det saa alle dem, der ere
døde, siden Apostlernes Dage?" Alle de,
som ikke havde haft Anledning til at høre
Evangeliet, og til at blive forrettet for af
en inspireret Mand i Kjødet, maae høre
det sidenefter, forend de kunne faae deres
endelige Dom.

17) "Siger ikke Joe Smith, at han
er Jesus Christus?" Nei, men han kalder
sig hans Broder, hvilket alle Hellige for-
dum og nu have gjort. Matth, 12, 49.
50. „Og han rakte sin Haand ud over
fine Disciple og sagde: See, min Moder
og mine Brødre; thi hvo, som gjør min
Faders Billie, som er i Himlene, den er
min Broder og Søster og Moder."

18) "Er der Noget i Bibelen, som
berettiger Eder til at troe paa Abenbarin-
ger i disse Dage?" Findes der Noget,
som ikke berettiger os dertil? Om saa er,
have vi endnu ikke været i stand til at
finde det.

19) "Er ikke den hellige Strift fuld-
ständig?" Hvis den er, er der en stor Man-
gel ved den; thi ellers vilde den underrette
os derom.

20) "Hvad er Begyndelsesgrundene i
Eders Religion?" Begyndelsesgrundene
i vor Religion er Apostlernes og Prophe-
ternes Vidnesbyrd om Jesus Christus, at
han døde, blev begravet, opstod tredie Dag
og opfoer til Himmelens; alt Andet, som
henhører til vor Religion, er kun Tillæg
til disse. Men i Forening med disse troe
vi paa den Hellig-Alands Gave, Troens
Kraft, Mydelsen af aandelige Gaver, ester-
som Gud vil uddele dem, Gjenoprettelsen
af Israels Huus og Sandhedens endelige
Triumph.

Jeg publiserede foregaaende Svar, for

at spare mig det Vrideri at gjentage det
samme utallige Gange.

Onsdagen den 9de. Jeg bivaanedte
James Marsh's Begravelse og efterkom
Opfordringen at holde en Tale i den An-
ledning.

Torsdag den 10de. Jeg lyttede til et
Foredrag af Præsident Rigdon om vor Na-
tions Politik; hvilket Foredrag holdtes i
Skolehuset i Stadens sydvestlige Quartier
for en stor Folkesamling fra alle Sec-
tioner af Countiet, og ligeledes fra andre
Countier. Endvidere Præsident Rigdon
var stærkt forhøjet og høs, var han dog
i Stand til, understøttet af Guds Land,
at tydeliggjøre den Politik, som de føderale
og demokratistiske Partier havde fulgt, lige
siden deres Opkøn i Landet indtil nærværende
Tid, saa at de Tilstedeværende
funde gjøre sig et klart Begreb derom; idet
han gav Sagen en upartisk Drosstelse paa
begge Sider. Dette Foredrag blev holdt i
Anledning af en partist Balgtale for det
federale Parti af General Wilson paa det
samme Sted for fort Tid siden; og som
de Sidste-Dages Helliges Kirkes Politik i
Almindelighed var demokratist, syntes det
onstigligt at høre en Forklaring over begge
Partiers Principer; og jeg blev ogsaa høj-
lig tilsreds med samme.

Fredagen den 11te. Jeg var tilstede
ved William E. McLellins og Doctor
McCords Forhør for Bislops-Retten, an-
gaende deres Overtrædelse.

McCord sagde, at „det gjorde ham
ondt, at Raadet skulle neilige sig for hans
Skyld, thi han havde agtet at udgaae af
Kirken, forend han forlod Stedet. Han
havde ingen Tro til Guds Værk eller paa
hans Prophet, og vilde gaae sin egen Vej.“
Han gav op sit Kaldsbrev og gik bort.

William E. McLellin ansætte om trent
det samme, som McCord, og sagde, at
„han havde ingen Tillid til Kirkens Over-

hoveder, idet han troede, at de havde overtrædt, og være ude af den rette Vej, som Følge deraf havde han ophort med at bede og holde Guds Bud, og tilladt sig selv at folge sine egne Lyster og Begjøringer; men da han havde hørt, at det øverste Præsidentstab havde gjort et almindeligt Forlig og anerkjendt deres Synder, begyndte han at bede igjen osv. Da jeg spurgte ham, hvorpaa han grundede disse Angivelser, sagde han, at „han selv ikke havde set noget Urigtigt, men han havde domt efter Rygter.“

Løverdag den 12te. Præsident Rigdon og jeg var tilstede i Hoi-Raadet for at fremsette til dets Overveielse vor timelige Stilling.

Vi tydeliggjorde for Raadet vor Stilling angaaende vore Familiers Underholdning og det Forhold, vi nu stode i til Kirken, idet vi i otte Aar havde opoffret vor Tid, vore Talenter og vor Giendom i Kirkens Tjeneste, og vare bragte saa at sige til Bettelstaben; og estersom det fremdeles udfordredes, at vi skulle arbeide for Kirken, syntes det at være nødvendigt, at at Noget skulle blive gjort af Kirken til Underholdning af vore Familier, ellers vare vi nødte til selv at gjøre det ved vojt eget Arbeide; og om Kirken siger til os: „hjælper Eder selv,“ vi ville tatte dem og strax gjøre saa; men om Kirken siger: „tjener os,“ saa maa nogen Foranstaltung gjøres for vor Underholdning.

Raadet tog Sagen under Overveielse og paalagde Bisstoppen at overlade til Præsidenterne Joseph Smith junior og Sidney Rigdon, hver et Stykke Jord paa 80 Acres af Kirkens Marker, stodende til Statsjorderne; bestilkede endvidere tre af dets Medlemmer, nemlig George W. Harris, Elias Higbee og Simeon Carter som en Committee til at raadslaae med nævnte Præsidentstab om Erstatningen af deres Arbeide, indeværende Aar, ikke for deres

Prædiken af Guds Ord, eller for sammes Modtagen ved Aktenharing, ei heller for de Helliges Undervisning i Metfærdighed, men for deres Arbeide med Udgivelse af Kirkens Skrifter, Oversættelse af de gamle Optegnelser, og saa videre. Committeeen bestemte, at Præsidenterne Smith og Rigdon skulle faae et vist Beløb som en retfærdig Erstatning for deres ydede Tjeneste i Aar.

Søndagen den 13. Eldste Reynolds Cahoon prædkede om Formiddagen. Og om Eftermiddagen holdt Præsident Rigdon en Fordfærdstale over afdsde Swain Williams, Son af Frederic G. Williams.

Mandag den 14de tilbragte jeg med at pløie min Have, medens Eldste Rigdon beredte og corrigerede Noget for Trykken. Eldste Harlow Nedfield ankom fra Kirtland, Ohio.

Fredag den 18de. Jeg forlod Far West i Selstab med Sidney Rigdon, T. B. Marsh, D. W. Patten, Bisshop Partridge, E. Higbee, S. Carter, Alanson Nipley og mange Andre, i den Hensigt at besøge det nordlige Country og udlægge en Stav af Zion, udsee Nedfærdssæder, tage Claims paa samme for at lette Indsamlingen af de Hellige, til Gavn for de Tattige og for Opbyggelsen af Guds Kirke. Vi reiste til Mündingen af Honey Creek, der er en Arm af Grand River, hvor vi leirede os for Natten. Vi passerede en Strækning af yndigt Land, hvorfaf Starstæparten er Prairie (Græslet, stovloft Land) tætbevoget med Græs og forskjellige Planter og vræmende af Bildt, som Dyr, Kalunker, Høns, Elsdyr osv. Vi opdagede en stor sort Ulv, som min Hund gjorde Jagt paa, men den undslap os. Vi have Intet at frygte ved at leire os under aaben Himmel undtagen Klapperslangen, som findes paa dette Land, endsfjendt de ikke er talrige. Vi slap vore Heste løse og lod dem græsse paa Prairien.

Løverdag den 19de. Vi nedtog vores Telt imorges og dannede en Marschlinie, satte over Grand River (den Store Flod) ved Mundingen af Honney Creek og Nelsons Færgested. Grand River er en stor, fløjt, dyb og rivende Flod under dens Stigen om Føraaret, og vil udentvivl kunne besøres af Dampbaade og andre Flodfarteier; og ved Mundingen af Honney Creek er en fortæffelig Havn og et godt Landingssted.

Vi fortsatte vor Reise langs med Floden fordetmeste i Skovland omrent 18 Mile, da vi ankom til Oberst Lynnans Wights, som boer ved Foden af Tower Hill (et Navn jeg gav den som følge af

et gammel nephitis Alster eller Taarn, hvor vi leirede os for Sabbaten).

Om Eftermiddagen tog jeg op ad Floden en halv Mil til Wights Færgested, ledsgaget af President Rigdon og min Skriver George W. Robinson, for at udvælge og claime en Plads til at anlægge en Stad paa, nær nævnte Færgested i Davis County, 60de Township, Ordningnumrene 27 og 28, og Sektionerne 25, 36, 31 og 30, som Bredrene kaldte Spring Hill, men som af Herrens Mund benævntes Adamondi-Ahman, fordi, sagde han: det er Stedet, hvor Adam skal komme at besøge sit Folk, eller hvor den Gamle af Dage skal sidde, som sagt er af Propheten Daniel.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mars.

De Vældstes Indflydelse. Alle Mennesker besidde, ifølge deres Organisation som Fornuftvæsener, en vis Grad af Kraft, der sætter dem i Stand til at udøve en større eller mindre Indflydelse over deres Medmennesker; men hvor Haa ere der, som retteligen forstaae at bruge denne Indflydelse til deres egen og Andres Frelse! Der gives ingen Classe af Mand i Verden, paa hvem saa stor Ansvarlighed hviler i denne Henseende, som paa Israels Vældste. Det er deres Pligt paa enhver rigtig og med Guds Lov overeensstemmende Maade at vinde Indflydelse iblandt Menneskene og bruge denne Indflydelse til at fremme deres aandelige og timelige Bel; med eet Ord: det tilkommer de Vældste at være „snilde som Slanger og eensoldige (inflydige eller fromme) som Duer.“ Matth. 10, 16.

Mange af de Vældste, som kaldes til at gaae ud i Verden, ere unge og uerfarne i dens Manerer, Skilke og Frengangsmæder. Det bliver derfor deres Pligt at sætte sig ind i Menneskenes Anstuelser, Folelsler og Fordomme, og gaae dem i Mode paa en sonnelig og med deres Kalds Værdighed overeensstemmende Maade, for derved saa meget mere at kunne være dem til Nutte. Dog hænder det sig desværre undertiden, at enkelte Vældste forsømme at ingtage Viisdom baade i Tale, Opfersel og Handelmaade, men gaae frem i modsat Retning og Aand, enten af Uvidenhed, eller ogsaa fordi de forsømme eller glemme givne Raad og Advarsler, ja, ere ligegyldige for deres høje Kald, og ikke agte paa dets Bigtighed. Saadanne gaae endog saavidt, at de forglemme Helligheden af det Præstedømme, der er lagt paa dem, blande sig med Verden og dens Daarligheder, tabe sin Indflydelse iblandt de Hellige og deres Medmennesker, og istedetfor at blive Andre til Hjælp og Opbyggelse, blive de til Anstøds-

stene og Forargelsesslipper. Israels Eldste skulle aflagge al letfindig Tale og Opførel, alle forængelige tanker og overdreven latter (see Pagtens Bog Side 44, 19. 101, 4.) og i alle Ting opføre sig med den Værdighed, som sommer en Herrens Ejner, og som kan give et godt Eksempl og bewirke en god Indflydelse.

Præsident Brigham, talende om Fornielser og Adspredelser, stiger med Be-stemthed: „Jeg gjenstager, at det er ikke Eders løvlige Ret at deelteage i nogen For-nielse, indtil I have opfyldt Eders Pligter og erholdt Kraft fra Gud til at modstaae alle onde Mænder, som mowne anfalde Eder og forsøge at lede Eder paa Afveie. I kunne aldrig erholde mit Bisald til at foranstalte nogle Forlystelser, indtil I kunne styre og regjere Eder selv ved Herren vor Guds Land. Hører det, alle I Sidste-Dages Hellige!“ Naar en saadan Advarsel behoves for de Hellige hjemme, hvor meget mere er den ikke anvendelig paa de Hellige i Adspredelsen, hvor saa meget Ondt omgiver dem, og hvor Verdens Bliske vogte paa dem for at udtyde den mindste Om-stændighed til det Værste?

Herrens Ejnere bør derfor afholde sig fra alt det, sem kan svække deres An-seelse og Indflydelse; og den, der ikke iagttager disse Raad, vil ikke alene stade sig selv, men ogsaa dem, han er sendt til at arbeide iblandt, saavel som den Sag, han har viet sig til.

Vi haabe, at disse saa Bemærkninger ville vorde til Gavn for unge Eldste, som ere kaldte til at arbeide i Viingaarden, saa at de ville bestrebe sig for at vise i hele deres Forhold og Omgang baade med Hellige og Verden, at de agte deres Stilling og ere i Besiddelse af den edle Land, som bør udmaeve dem, der ere kaldte til at være Evangeliets Forlyndere og Udbredere.

At soge Raad.

(Fra „the Millennial Star.“)

Der har været en heel Deel strevet og prædiket om at adlyde Raad — eller Nødvendigheden for de Hellige til at efter-leve givne Instruktioner, og naar de ere ubisse om, hvorledes de bør handle, da at soge Raad hos rette Vedkommende. Dette Emne er saa vidtloftigt, omfattende og magtpaalgiggende, at det ikke er af Beien ofte at tale derom, for at det kan blive retteligen forstaet.

Som Hellige ville vi paa een Side lære den hydende Nødvendighed at blive veilede af Præstedommet i Livets vigtige Anliggender, og erfare, at vi ved en saan-dan Fremgangsmaade blive velsignede; me-

dens vi paa den anden Side ville erfare, at dersom vi forsømme at soge eller adlyde Raad, ville utallige Onder og Ulykker flyde deraf.

Mennesket blev frembragt her paa Jord-en med sin udsadelige Land omgiven af den grovere Materie. Uvidende om sit eget Væsen og dets endelige Bestemmelse, er han udygtig af sig selv til at opnaae det Kundstabbsmaal, som er nødvendigt for en fremtidig Opforelse, med mindre han er lærlivsrig og holder sig nær til Kundstabens Træ, plantet af Guddommen iblandt Men-nestenes Barn, formedelst hans Preste-domme, gjennem hvilket han aabenbarer

sin Billie. Dette har været Sandhed til enhver Tid og vil vedblive at være det, saalænge vor nærværende Organisation vedvarer, fordi det er ved Kundstab, at vi kunne blive opnåede; og ved den ørgende Kundstab, underkastende os Retfærdighedens Fordringer, kunne vi fås til vor Ophoieses Bedvaren. Dersor maae vi lade os veilede ved ethvert Trin paa den himmelste Bane. Jesus selv næede ikke Ophoiesse uden ved Lydighed og Underkastelse under sin himmelste Faders Billie. Uden Guds Abenbaringer kunde vi aldrig have kendt eller forstaaet Evangelietts første Grundsetninger; uden at følge Raadet til at antage og adlyde sammes Fordringer kunde vi ingenstinde have erfaret de mangfoldige og herlige Belsignelser, som ledsgade vor Antagelse af samme. Men denne vor Lydighed mod de første Principer var kun Forberedelsen til at erholde fremtidige Belsignelser paa samme Betingelse.

At Gud er Kilden, hvorfra al Kundstab udgaer, og at Agtpaagivenhed paa deres Ord, der drille dybt af den Kundstab, som kommer af Inspirationens Væld, er den sikreste Veiledning, forstedes og virkeligjordes af ethvert Folk, som dyrkede Gud ifolge hans Abenbaringer og levede i Lydighed mod de Bud, han gav.

Efter hans Ejeneres Ord blev Stæder opreiste og nedstyrtede, Armeer ødelagte, Krige erklærede, Lande og Herredommer delte, Uenigheder afgjorte, Hustruer erholtede, og alle de forstjellige Ulliggender i Livet ordnede. Guds Ejenerere var i Virkeligheden den styrende Magt i alle Ting der, hvor Gud blev øret, og hans Love agtede.

Vi have et mærkværdigt Eksempel paa Jagtagelsen af dette Princip i gamle Israel i Beretningen om Sauls Salving til den kongelige Magt. Udsendt af sin Fader til at opsege de borbonne Aseninder, og ikke findende dem, overtalte hans

Dreng ham til at søge Raad hos en Guds Mand om hvad Vei de skulle gaae. Drengen sagde til Saul: „Kjære, see, der er en Guds Mand i denne Stad, og han er en øret Mand, alt det, han figer, kommer vikseligen til at stee; lader os nu gaae derhen, maaske han kundgjør os Noget om den Vei, vi skulle gaae.“ Saul gjorde ikke nogen Indvending, eller kom frem med den Grund, at det var en altfor ubetydelig Sag at lægge frem for en Guds Mand; men som et Bevis paa, at en saadan Fremgangsmaade var sædvanlig, spurgte han blot, hvad Skjent de kunde give Propheten, naar de besogte ham. Det er vordt at læse den hele Beretning i 1ste Samuels 9de Capitel. Det samme Princip er tydeliggjort i Præsten Jethros Raad til Moses, at han skulle organisere Israels Leier i Compagnier, og sætte saadanne Mænd til at præsidere over samme, som varer fulde af Viisdom og Guds Land.

Moses forsøgte af det uoverkommelige Arbeide at give Raad til den Mængde, som dagligen trængte sig frem til ham; hvorfor han, følgende sin Svigersaders praktiske Raad, stillede Mænd til at præsidere over Folket — Hovedmænd over Tusinde, over Hundrede, over Halvtredsindstyve og over Ti — Eldster i Israel, til hvem Folket henbendte sig om Raad i sædvanlige Tilfælde, og alene de sværere Sager fremsortes for Moses. Dette var een af de vise Anordninger, hvormed han styrede og regerede Folket. Vi forstaae Viisdommen af denne Anordning og Nodvendigheden af at søge Raad hos de Mænd, som ere retteligen bestillede til at styre og lede Guds Folk.

Da Guds Kirke i disse de sidste Dage blev organiseret, blev Propheten Joseph paa samme Maade overlæsset ved Byrden af den Mængde Hellige, som sogte til ham for at faae Undervisning, Abenbaring og Raad. Men da Gud lod ham lægge

Præstedommet paa Mænd, som bestrebede sig for at øre deres Kaldelse, hvilede ogsaa Raads- og Wiisdonisaanden paa dem. Eftersom nu Kirken tillod i Antal og Tjenesten krevede det, lagdes Præstedommet paa alt Flere, der ogsaa, i Forhold til deres Trofasthed, have erfaret, at Aanden staader dem bi baade i at raade og veilede de Hellige paa Pligtens Sti, og at uddele Livets og Saliggjorellens Ord til Verden.

Vi ere dog alfor ofte tilboielige til først at raadsprøge os selv; og naar vi hos os selv have besluttet, hvorledes vi ønske at handle, soge vi siden Præstedommets Raad. Hænder det da, at det givne Raad stemmer overeens med vore egne Ønsker, saa ere vi tilfredse med Gud og Præstedommet; men skalde det Raad, vi faae, være aldeles modsat vore egne Ønsker, hænder det undertiden, at vi blive missforståede, og bestemme os alligevel til at handle efter vore egne Beslutninger, anseende dem for at være de bedste. Folgerne af en saadan Handlenaaede ere sadvanligvis uehheldbringende, idet Guds Besignelse ikke ledssager de Egenraadiges Foretagender. Nogle af dem tæbe Evangeliets Aand, lide Stibbrud paa deres Tro og forspilde deres Ophoelse og Salighed. Det er ogsaa en Slags Bespottelse mod Gud at raadsprøge ham gjennem hans Præstedomme, efter at vi have opgjort med os selv, hvorledes vi agte at handle. Vi ere frie Bøsnere, og kunne handle paa voit eget Ansvar, og dersom vi foretrække at gjøre det, og bære Folgerne, vilde det være urettig at forlange, at Præstedommet skalde bisalde, hvad vore egne Indsald foreskrive os, eller hvad Aanden hos dem vidner ikke er til voit sande Gavn.

Hvor Mange have ikke bitterligen maattet angre en uviis Fremgangsmaaade, og onstet sig tilbage i en saadan Stilling, at de kunde handle efter givne Raad; men for seint er som oftest forspildt. Saadanne

Tilselde burde være advarende Exempler for os, at vi ikke snille stode an mod Ulydighedens Skær, Grunde og Banter og lide Stibbrud.

Der gives dem, af de Hellige, som aldrig raadsprøge Præstedommet i noget Anliggende, men, ligesom i den sletterste Verden, ansee Præstedommet blot som Mænd, der ere bestilkede til at prædike og administrere Ordinancerne, uden at have Ret til at give Raad og Underwiisning. De, som tænke saaledes, om de end kalde sig Hellige, have aldrig mydt Tilstredsheden og Besignelsen af at følge Herrens Tjeneres Veiledning; de kunne heller ikke have Evangeliets sande Aand, og ere fremmede for Rigets almindelige Vel. De vide ikke, hvad Gud formaaer ved sine valgte Medstaber, og heller ikke have de opfattet hvad Pagt de gjorde med Gud i Daaben. Saadanne vilde gjøre vel i at studere Ordenen i Guds Rig, og blive bekjendte med Herrens Bud, Besalinger og Aabenbaringer og lære at agte og adlyde sine Veiledere.

Der gives ogsaa dem, der tilsynelædende soge Raad, erklaere sig beredvillige til at følge dem, medens de i Virkeligheden følge deres eget Hoved, og kun soge Raad for at bevare det ydre Skin. Saadanne staar paa Randen af en Afgrund, og da de ikke have den rette Stette, ere de let utsatte for at miste sit Fodfeste og styrt ned i Fordervelsens Dyb.

Det er en farlig Ting at gjeltes med Himmelens Magter; det er uehelligt og uviist, og at forsigelige Folger flyder deraf, lorer Erfaring. Vaade Unge og Gainle, vaade Mænd og Kvinder behove Raad, Underwiisning og Veiledning saavel i aandelig som i timelig Henseende, og som Ordsproget siger: „Ingen er for gammel til at lære,” saa har Gud netop derfor indstiftet de forskjellige Embeder, og bestillet de forskjellige Embedsinnd i sin Kirke til de Helliges Fuldkommengjorelse, see

Ephes. 4, 11—13; 1 Corinth. 12, 28; og udruster dem med de forsættelige aandelige Maadegaver, som ere fornødne, see 1 Corinth. 12, 4—13. De Hellige kunne ikke blive fuldkommende, uden at være nærvnt Regeringsorden underdanige og lydige.

Da Evangeliet er et Net, som fanger alle Slags Fisk, som Skriften siger, saa vil der ogsaa i Christi Kirke være saadanne Individer, paa hvem alle gode Raad og Formaninger ere spildte, og som, naar de sidde under Herrens Ejeneres Rost, aldrig tage til sig hvad Alanden giver, men troe, at det er anvendeligt paa alle Andre, undtagen paa dem selv. Saadanne ere i samme Tilstand, som Verden er i ved at forlaste Evangeliet. De ere blinde for deres eget Vel, og forlæstende det, som tilbydes dem, bedrøve de Alanden, der tilfist unddragtes dem, og de overlades til at smage de bittere Folger af deres egen Daarlighed.

Anderledes er det med dem, som søger, modtage og folge Guds Raad. Deres Liv forsedes ved Himmelens Belsignelse; deres Bestrebelser krones med Fremgang; og med Glæde og Tilfredshed vandre de fremad paa Veien til Liv og Døphielse. Intet Bud forekommer dem for tungt; ingen Byrde for svær; ingen Forsagelse eller Opoffrelse for stor; de hengive sig aldeles til deres himmelske Faders Styrelse, og han belänner dem ved sit Bisald, oplyser deres Forstand ved sin Aand, kraftiggjør deres Willie til det Gode, styrker dem i Prevelsens og Tristelsens Time, og leder dem gjenem den jordiske Prøvestand, indtil de have seiret og kunne erholde den forjættede Krone.

Lader os derfor være vise og forståndige, aldrig forsomme at søge Raad itide, og efterleve samme, paa det vi maae erhverve os Herrens og hans Ejeneres Bisald.

Blandinger.

Der hersker for Nørværende en stor politisk Berøgelse i Italien, hvis understykte og tyranniserede Indbaanere længes efter at afslætte deres Lag, og opnaae større politisk Frihed, hvis Aarsag deres Nine i saa Henseende ere rettede paa den liberale Konge af Sardinien, Victor Emanuel, hvem de haabe skal blive Frihedens Fortsæmper i Italien. Der skal ifølge de seneste Østerretninger være indgaet og undertegnet en Alliance-Traetat mellem Keiseren af Frankrig og Kongen af Sardinien. Disse Hosse ere blevne endnu neiere forenede ved Prinds Napoleons Egtessab den 30te Januar med Prindsesse Clotilde, Kongen af Sardiniens Datter. Paa Grund af de italienske Uroligheder foretage Frankrig og Østerrig sig storartede Rustninger, hvoraf man med Sikkerhed venter, at en Krig er nær forestaaende, og at Frankrig vil optræde i Italien imod Østerrig. Studenterne i Padua og Pavia have gjort urolige Demonstrationer, hvorför en Mengde af dem ere blevne arresterede. Ogsaa i andre Dele af Italien høre Arrestationer til Dagens Orden, og alene i Lombardiet udgjer de Fængslede's Antal over 2,000, og dette Antal forøges stadigen og Politipersonalet forstærkes. At den patriotiske Land har gjenemtrængt både Eldre og Ungre, sees deraf, at de Studerende ved Universitetene i det nordlige Italien have sendt en Opsordring til

de Studerende i Rom at være enige i Handlingsens Dieblik; og endog Skolebørnene i de italienst-østerrigste Besiddelser have neglet at lære Øyst. Man kan af alle Ting slutte sig til, at denne Bevægelse ikke striver sig fra nogle saa Bruudshoveder, men er udgaet fra det ganske Folk; eller som Kong Victor Emanuel udtrykker sig i sin Thron-tale ved Kamrenes Aabning: „et Smertenskrig høres over hele Italien.“ — Frankrig havde ved Begyndelsen af indeværende Åar 33 færdige Skuelinieskibe, (hvorf 28 ere løbne af Stabelen siden 1852) 6 ere under Bygning, og i Toulon armeres for Nær-værende 52 Skibe. I Marseille oprettes 35 nye Krigsmagaziner, og i Byens Havn ligge 40 Skibe, som ere leiede alene til Depoter; Feltbageriets Vogne ere indrettede til at levere 35,000 Nationer Brod om Dagen, og de militaire Authoriteter vente paa en Leverance af 12 Millioner Patroner. Kanonstøberierne have allerede leveret 650 Kanoner, en uhyre Masse Heste og Muulæsler ere blevne opkjøbte, 150,000 congrævste Raketter ere assendte til Marseille, og endelig ere 8,000 algierste Tropper afgaaede til Lyon, for at forsterke Armeen der. Den 1ste Juni vil Frankrig have 682,000 Mand paa Benene, hvorf 497,000 marschfærdige. — Østerrigs Infanteristyrke udgjor paa Krigsfod 519,000 Mand, dets Cavalleri 71,000 Mand med 61,000 Heste, dets Artilleri 55,000 Mand, 30,000 Heste og 1152 Kanoner, og Ingenieurtropperne og Pionererne 21,000 Mand med 3,600 Heste, ialt 666,000 Mand, 94,600 Heste og 1152 Kanoner. — Sardiniens Armee i Fredstid er 48,000 Mand, hvorf 30,000 Mand Infanteri, 5,000 Mand Cavalleri, 4,000 Mand Artilleri, 1,000 Ingenieurtropper, Resten hører til Trosset, samt henved 8,000 Heste. I Året 1848 visste imidlertid Sardinien, at det kunde reise en Armee paa henved 100,000 Mand. — England havde ved Begyndelsen af dette Åar 37 Skuelinieskibe, (hvorf 20 ere løbne af Stabelen siden 1852) og 12 ere under Bygning tilligemed 15 andre Skueskibe. I det Hele har England 523 Krigsskibe, hvorf 167 Kanonbaade. I Tjeneste ere 176 Skibe, hvilke ere fordelede over hele Verden, som følger: 32 i Ostindien og China, 25 ved den afrikanske Kyst, 16 i Middelhavet, 15 i Sydhavet, 15 i Nordamerika og Vest-indien, 7 ved Sydostkysten af Amerika, 5 ved det gode Haab i Afrika og 61 hjemme. — Telegraphouget er nu lykkeligen blevet nedlagt til Constantinopel og Dardanellerne, og dets Forlængelse til Egypten skal snart paabegyndes.

Keiseren af Rusland synes at gaae frem paa Reformernes Bei, saaledes har han affat 7 Gouverneurer, fordi de have modsat sig hans Planer og Ønsker at frigjøre Bonderne fra Livegenstabsbaandet, hvorpaa der arbeides med Fver, og er allerede sat igjennem i flere Gouvernementer. Ogsaa Rusland synes at foruge sine Strids-krofster, idet et Nygte gaaer, at der er paabudet Recruteringer i det Indre af Landet.

England synes heller ikke med Nolighed at see paa Frankrigs og Østerrigs Rustninger, men forstærker sin Krigsflaade, og har bestilt det størst mulige Antal af de saakaldte Armstrongs Kanoner, hvorover der gives følgende Beskrivelse:

„Til de forsædeligste Hjælpemidler, som England, naar det gjores fornødent, kan føre i Felten, hører som det næste og overordentligste Armstrongs Kanonen — et Vaaben med saa forbausende Egenskaber, at det meget sandsynlig kan foranledige en ligesaa stor Forandring i Krigsvæsenet, som Dampmaskinen har foraarsaget i Slibbs-farten, eller Percussionslaasen ved Geværet. Armstrongs Kanonen ligner i sin Construction en forstørret Karabin. Den er lettere end almindelige Pieceer, og, omend hjældt længer i Noret, dog lettere at transportere. Det Projektil, det udskynger, er

et 18pundigt Stykke Jern, som paa en eiendommelig Maade er indfattet i et andet Metal, hvorved Frictionen gjøres ustadelig. Denne Kanons Kjørnskudvidde er 1,000 Alen, men saa stor er den Kraft og Hastighed, den giver Kuglen, at Skuddene i 9,000 Alens, eller næsten fire engl. Miles Afstand, slaaer igjennem den massiveste Egteræssive. En anden Ejendommelighed ved denne Kanon er dens Stds overordentlige Præcision og den Noiagtighed, hvormed den kan rettes ved mechaniske Midler. Paa 3,000 Alens Afstand har man med temmelig Noiagtighed truffet en Ryttær; i 1,000 Alens Distance traf man Skivens Centrum, der var 9 Tommer i Gjennemsnit, og da Kanonen, som sagt, ganske rettes ved mechaniske Midler, og efter hvert Skud igjen stiller sig i den tidlige Position, saa kan en formelig Hagel af Projektiler udskynges over en Gjenstand i den hurtigste Orden, saasnart man først har udfundet den rigtige Distance. Det er klart, at ved Landoperationer udvides Mulinigheden af Angrebet paa befæstede Punkter i en unaadelig Grad ved dette forfardeelige Vaaben. Paa Valpladsen virker den, i en Distance af 1,000 Alen, med Minie-Bossens morderiske Noiagtighed, og ligeledes turde den i Orlegsstibene frembringe med Tiden Resultater, som man endnu ikke drømmer om.

Senere har Capitain J. Norton opfundet et andet Skydevaaben, der efter Alles Sigende endog overgaer ovennævnte. Der er blevet anstillet Prover med det i Chatham, og alle de tilstedevarende Ingenieurer have været overrasket af dets Virkninger. Man anstillede først Experimenter med hans „Liquid fire rifle shell,” et Projektil, der er tre Gange saa stort som en almindelig Spidskugle, men hvult. Dets Hulning er der en Glaskapsel, som indeholder den flydende Ild, hvorfaf Projektillet har fået sit Navn. Den chemiske Blanding er endnu Opfinders Hemmelighed. Naar denne Blanding konimer i Berøring med brennbare Stoffer, antændes det sieblikkelig — der behøves kun, at Kuglen slaaer an mod et fast Legeme for sieblikkelig at springe. Uagtet de ølæ, man brugte som Maal, vare gjennemblodte af Regn, antændes de sieblikkelig, og nogle Secunder efter stode de i lys Lin. Capitain Norton tilbyder sig at stille ethvert Liniesfib i Brand med Kugler af samme Construction, men sterre Dimensioner, og Enhver, der den 10de Februar var Bidne til hans Experimenter, twiver ikke om, at han vil være i stand dertil. Han gjorde ogsaa Forsøg med en nyopfundne Bosseskugle, som han har kaldt „spinster“ (Somfruen) og en Slags nye Haandgranater (frictional igniters), hvorfaf man venter sig stor Virkning.

Det engelske Cabinet har gjennem Lord Cowley meddeelt den franske Regjering, sine Anstuelser om det italieniske Spørgsmål og Midlerne til sammes fredelige Losning; og at England agter, paa Grund af Frankrigs store Rustninger ved Middelhavet, at forøge den derværende Eskadre med 10 Krigsstibe. Stærkt Indtryk synes disse Meddelelses imidlertid ikke at have gjort paa den franske Keiser, thi Rustningerne fortsættes uafladelig.

Fra Haiti meldes, at Keiser Sonlonque er affat og Republikken proclameret. Keiseren maatte lade en Deel af sine Skatte i Stikken, da han flygtede. I de Rusfester, han ikke fik med, sandtes 28,000 Dubloner (448,000 Dollars) og 5 Millioner brasilianske Dalere.

Kirkelovene i Sverrig vedblive at fremskalde Adresser fra andre Lande. En saadan er nylig blevet indsendt fra Belgien, undertegnet af 525 Protestanter, hvori de bede Hans Majestæt om at fortsætte sine øde Bestrebelser for at standse:

Religionsforsøgelsen i Sverrig og virke for Samvittighedsfridens Indførelse. Regjeringen har tidligere været i Spidsen for Religionsfriheds-Bestræbelserne, der hidtil ere strandede paa Geistlighedens og Abelens forenede Modstand.

Mr. John M. Guthrie, som forlod Store Saltsøstadb den 27de Novbr., giver en sorgelig Beskrivelse over de Lidelser, som baade Mennesker og Dyr af de til Troppernes Forsyning udsendte Forraadstog ere underkastede paa Sletterne, som Folge af den dybe Sne og det kolde Veir, hvis Lige ikke have fundet Sted de sidste 30 Aar. Flere Mennesker ere ihjelfrosne, hvoriblandt ti af Major Russells Mænd paa een Gang.

Notits.

Angaaende Tiendebøgerne og Listerne gjores Grene og Conferencer opmærksomme paa, at flere af Tiendeyderne ofte have samme Navn, og følgelig er det nødvendigt at tilføje Fedestedets Navn til Alle, som betale Tiende; ligeledes maae alle Forandringer med Personerne noigtigen bemærkes, som Tilslytning og Fraflytning — fra hvilken Conference eller fil hvilken Conference — om udelukt, om emigreret, om død, om optagen, efter Udelukkelse osv., saa at man kan vide at gjenfinde deres Navne, for at creditere dem de forskellige Smaabøleb, de have betalt paa de forskellige Opholdssteder.

Indbetalte Bogpenge.

	Nd.	Mt.	St.
S. Gudmundsen, Norge	50	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	6	1	"
Mathias Nilsson, Gotheborg	15	"	"
J. C. A. Weiby, Venshysel	50	"	"
<hr/>		<hr/>	
Summa	121	1	"

I n d h o l d.

	Side.
Jøraels Vært til en Nation	161.
Joseph Smiths Levnetsbø (fortsat)	166.
Redaktionens Bemærkninger	169.

	Side.
At sege Raad	170.
Blanding	173.

„Skandinavieus Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Verding.